

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ RENÉE D'ULMÉS

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο κατηγορούμενος ήταν ένας Άγγλος, με κατακόκκινο πρόσωπο και μεγάλα χοντρά χείλια. Το κορμί του ήταν ψηλό και ρωμαλέο. Ήταν ένας από τις χιλιάδες εκείνες των Άγγλων που τους βλέπουμε παντού να πίνουν το τσάι τους και να παίζουν τένις. Τα γαλιανά του μάτια μόνο ήταν ποράξενα και κυττούσαν διαρκώς μακριά, πολύ μακριά...

Στήν αρχή έγινε η εξέταση της μοναδικής μάρτυρας, της χήρας Κυρίας Μπερνάρ, διευθυντριάς μιάς οικογενειακής πανσιόν στη Λουτρόπολη του Ναρού.

Η Κυρία Μπερνάρ κατέθεσε ότι ο κ. Μπράουν είχε νοικιάσει στο σπίτι της δυο δωμάτια. Στο ένα έμενε η γυναίκα του και στ' άλλο ο ίδιος με το μικρό παιδί του. Ο κ. Μπράουν φρονόταν ευγενέστατα στη γυναίκα του, αλλά στο γιού του ήταν πολύ αυστηρός και τον έδερνε με το τίποτε. Έπληρωνε τακτικά το νοίκι, δεν έπινε ποτέ και ως την ημέρα του εγκλήματος η Κυρία Μπερνάρ τον θεωρούσε ως τον καλύτερο νοικάρη της.

Το πρωί που έγινε το εγκλημα ο κ. Μπράουν κατέβηκε μόνος στις οκτώ, για να πάρη το γάλα του. Η χαμαριέρα ανέβηκε να σιγουρήσει το δωμάτιό του αλλά μόλις μπήκε μέσα, έβαλε φοβερές φωνές. Η Κυρία Μπερνάρ έτρεξε άπάνω και είδε το παιδί του Μπράουν ξεπλωμένο στο χρεβάτι του με τα νυχτικά του. Μιά γραβάτα ήταν σφιγμένη γύρω από το λαιμό του τόσο δυνατά που τα μάτια του είχαν βγει έξω από τις κόγχες. Ο γιατρός που φωνάξε άμέσως έβεβαίωσε ότι το παιδί είχε στραγγαλισθεί και είδοποίησε την Αστυνομία. Ο κ. Μπράουν συνελήφθη άμέσως και όμολόγησε ότι το είχε πνίξει ο ίδιος.

Ο Πρόεδρος ρώτησε :

— Κατηγορούμενε, τί έχεις να πής ;

— Ο Άγγλος σηκώθηκε στη θέση του και άπάντησε :

— Θα σάς μιλήτω ειλικρινώς. Άγαπάτε τα παιδιά, κύριε; Εγώ τα μισώ. Μισώ αυτά τα βρωμερά, λαιμαργα και φαναζλούδικα πλάσματα. Εγώ αγαπώ την ησυχία, μεθοδική ζωή. Παντρεύτηκα για ναχω κοντά μου πάντα έναν άνθρωπο να με φροντίζει και να με υπηρετεί. Τα πρώτα χρόνια ήταν καλά. Μά δυστυχώς η γυναίκα μου έμεινε έγκυος... Και το παιδί γεννήθηκε...

Ο Πρόεδρος τόν διέκοψε.

— Άς έρθουμε στο εγκλημα. Άφου ανάθρεψες το παιδί σου πέντε χρόνια γιατί το σκότωσες ;

Ο Μπράουν μιλούσε αργά, κυττώντας τόν άπέναντι τοίχο. Άπάντησε με φωνή ειγενική και γαλιανιάσαν να έπρόκειτο περί κοσμικής συνουμίας.

— Γιατί το σκότωσα ; Γιατί δεν ήτο αυτό μόνον που μ' ένοχλούσε. Ήταν κι άλλα πολλά. Φανταστήθε ότι στην πανσιόν που έμενα ήρθαν για το καλοκαίρι τρία άντρώγυνα και έφτά παιδιά. Περισσότερα από δυο σε κάθε άντρώγυνο. Το ένα ήταν όχτω χρόνων, το άλλο έννέα, το άλλο δέκα και το μεγαλύτερο δέκα έξι. Έννοείτε, λοιπόν, κύριε, πώς το πράγμα είχε καταντήσει ανυπόφορο.

Ο Πρόεδρος ρώτησε πάλι :

— Γιατί χτυπούσατε το γιού σας χωρίς λόγο ;

— Είχε ένα πρόσωπο χαμομένο για χαστούκια, κύριε. Ένα δέρμα όλο κόκκινα στίγματα, μικρά μάτια χωρίς τσίνορα, κόκκινα μαλλιά τραχεία που δεν μπορούσαν ποτέ να στρώσουν. Ήταν έντελως σαν αυτούς τους Κλόουν των ίπποδρομιών που τρώνε διαρκώς χαστούκια και κλωτσιές. Λοιπόν όταν το παιδί έρχόταν κοντάμου άναγκαζόμουνα να το χτυπώ. Ό! χωρίς να του κάνω κακό. Μερικές φορές στο κεφάλι, για να καταλαβαίνη το μυαλό του την τιμωρία. Άν δεν πρόκειται να καταλαβαίνη το μυαλό, τί χρειάζεται το ξύλο;

Και πώς θα καταλάβη το μυαλό άν δεν τόν δείρησ κατακέφαλα ;

Ο Πρόεδρος ειπε :

— Έξήγησέ μας τα αίτια του φρικτού αυτού φόνου.

Μιά άστοραπή πέρασε από τα μάτια του Μπράουν και ειπε :

— Κύριε, δεν αγαπώ τα παιδιά. Κάθε μέρα που έβλεπα τους μικρούς των γειτόνων μου μ' έπιανε λύσσα. Ένας μικρός μάλιστα όχτω χρόνων που του έλειπαν δυο μπροστινά δόντια, έγύριζε άδιάκοπα σαν σβούρα έμπρός μου και μου έστάκιζε τα νεύρα. Σκεπτόμουνα ότι και το δικό μου παιδί θαξε σε λίγον καιρό τα ίδια αυτά χάλια και φουρκιζόμουνα. Ήταν κι ένα άλλο έννηά χρόνων που έτρωγε διαρκώς τα νύχια του. Το άλλο των δώδεκα χρόνων είχε ένα πιστολάκι με καψούλια κι έχαλουσε τόν κόσμο. Το μεγαλύτερο άργάνωνε το ήλιθιο παιγνίδι του στρατηγού και του στρατιάτη κι έχαλουσε τόν κόσμο. Όλο αυτό το κακό ηΰεαν το μίσος μου κατό των μικρών, κατά του ίδιου του παιδιού μου, που θα μεγάλωνε μιά μέρα και θα γινόταν όμοιο μ' αυτούς... Τη νύχτα, ξεχυόσα κάπως τη δυστυχία που μ' έπεριέμενε. Άλλά μόλις ξημέρωνε ξανάκιζε πάλι η μονότονη και άποκρουστική παρέλασις των κακών που μου έπεφυλάσσοντο... Σας ρωτώ, κύριε, μπορούσα να έξακολουθήσω να ζω έτσι ; Μόνο ένας τρελλός θα μπορούσε να το ύποφέρει κι εγώ δέν ειμαι τρελλός !

Και ξανάπε μεγαλοφώνως καρφώνοντας τα μάτια του στον Πρόεδρο !

— Δέν ειμαι τρελλός, εγώ !

Το παιδί ήταν κτήμα μου. Μου άνηκε. Ένω τα άλλα ήταν ξένα... Περιμένα την νύχτα. Το παιδί κοιμόταν. Στο άσπρο προσέφαλό του έβλεπα το άπαισιο κεφάλι του με τα άποκρουστικά κατακόκκινα μαλλιά του... Κοιμόταν ο Κλόουν !...

... Του έδωκα τότε μιά γροθιά στο κεφάλι... Άνοιξε τα μάτια του, και τα είδα να με κυττούν άναιδέστατα... Τα είδα να παίρνον την έκφραση παιδιού 8 χρόνων, έπειτα 9, έπειτα 10... 12... 16 ! Έπληρα άμέσως μιά γραβάτα μου και την έσφιξα γύρω από το λαιμό του... Όσο περισσότερο τόν έσφιγγα τόσο άναιδέστερο γινόταν το πρόσωπό του... Έσφιξα ακόμα ως του στο τέλος βαρέθηκα κι έπεσα να κοιμηθώ...

Πήξε ύφος άνθρώπου ίκανοποιημένου κι έπρόσθεσε :

— Το πρωί που έξύπνησα κατάλαβα πως είχε πεθάνει. Δόξα σοι ο Θεός !. Είσαθε κύριε, πρόεδρε, ένας έξυπνος τζέντλεμαν... Σας εξήγησα ειλικρινώς το πράγμα... Υποθέτω ότι ειμαι έλευθερος, έ ;

Έμενε άκίνητος και τα γαλιανά του μάτια είχαν πάρει μιάν άθωια έκφραση μικρού παιδιού...

Ο Πρόεδρος ειχε καταλάβει. Έδωκε διαταγή να μεταφέρουν τόν Μπράουν στο Φρενοκομείο...

K.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία διαφόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Ειδοποιήστε η γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

Ο κατηγορούμενος σηκώθηκε και άπάντησε.